

LBRIS

We know
books

Tom Fletcher (n. 17 iulie 1985, la Harrow, Marea Britanie) este cântăreț, chitarist, autor de versuri pentru piese muzicale, scriitor și vlogger pe YouTube. Este membru fondator al trupei pop rock McFly. În 2012 Fletcher a publicat prima carte, scrisă în colaborare cu Dougie Poynter – *The Dinosaur that Pooped Christmas (Dinozaurul care a bălegat Crăciunul)* –, titlu care a avut cel mai mare succes printre autorii debutanți de literatură pentru copii din acel an. Cea mai recentă carte a lui este *Scârții (Creakers, 2017)*.

Shane Devries (n. la Adelaide, Australia) este artist digital și ilustrator. Lucrările sale sunt expuse în mod regulat și sunt inspirate mai ales din călătoriile în Africa, Asia și Europa.

TOM FLETCHER

CRĂCIUNOZAUURUL

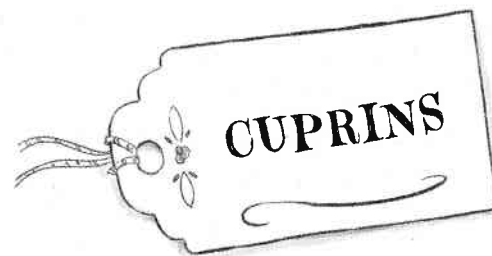
Ilustrații de Shane Devries

Traducere din engleză
de Iulia Arsintescu

arthur

Ce de zurzălăi, ce clinchet –
De la sanie să fie?
Moș Crăciun sigur mi-aduce
Multe jucării – o mie!

Da, se-aud zgomote pe casă!
Nu mai am somn...
Nu mai vine-acum Moș Ene pe la țene...
Dar sper, sper, sper...
Sper să-l văd pe Moș Crăciun!

<i>Prolog</i>	
<i>SFÂRȘITUL EREI DINOZAUROILOR</i>	9
Capitolul unu	
WILLIAM TRUNDLE	18
Capitolul doi	
OUL ÎNGHEȚAT.....	29
Capitolul trei	
FUNDUL LUI MOȘ CRĂCIUN	38
Capitolul patru	
ÎNĂUNTRUL OULUI.....	47
Capitolul cinci	
CRĂCIUNOZAUROUL.....	56
Capitolul șase	
MAGNIFICII RENI	
VRĂJIȚI ZBURĂTORI.....	63
Capitolul șapte	
CUM STĂ TREABA CU WILLIAM	70

Capitolul opt WILLIAM ROTIȚĂ.....	78
Capitolul nouă BRENDA CEA RĂZBUNĂTOARE.....	87
Capitolul zece CE-ȘI DOREȘTE WILLIAM.....	93
Capitolul unsprezece CU OCHII PE WILLIAM.....	104
Capitolul doisprezece UN DINOZAU DE PLUȘ	116
Capitolul treisprezece NOAPTEA DINAINTEA NOPTII DE AJUN.....	128
Capitolul paisprezece UN PASAGER CLANDESTIN!.....	135
Capitolul cincisprezece VÂNĂTORUL.....	146
Capitolul șaisprezece CEL MAI RAR ANIMAL DE PE PLANETĂ.....	156
Capitolul șaptesprezece UN DINOZAU ÎN CASĂ.....	165
Capitolul optsprezece UN BĂIAT ȘI UN DINOZAU.....	173

Capitolul nouăsprezece NAS ÎN NAS CU BRENDA	181
Capitolul douăzeci SCHIMB DE SECRETE	191
Capitolul douăzeci și unu ÎNCEPE VÂNĂTOAREA	202
Capitolul douăzeci și doi SPARGEREA CODULUI	205
Capitolul douăzeci și trei FANTOME STRĂVECHI	214
Capitolul douăzeci și patru ZBOR LA MUZEU	226
Capitolul douăzeci și cinci ACADEAUA ÎN FORMĂ DE BASTON.....	233
Capitolul douăzeci și șase MOȘ CRĂCIUN SE ÎNTOARCE	244
Capitolul douăzeci și șapte CE-ȘI DOREȘTE WILLIAM CU ADEVĂRAT.....	253
Capitolul douăzeci și opt CRĂCIUNOZAUURUL RĂMÂNE	259
Capitolul douăzeci și nouă FUM.....	274

Capitolul treizeci

TORNADA TRUNDLE..... 282

Capitolul treizeci și unu

JOCUL S-A TERMINAT..... 290

Capitolul treizeci și doi

PENE 299

Capitolul treizeci și trei

MINUNĂȚIA CRĂCIUNULUI..... 306

Mulțumiri..... 319

Despre Whizz-Kidz..... 322

Top zece lucruri de Crăciun

preferate de Tom

(alese dintr-o mie) 324

Cântecele spiridușilor..... 329

În noua lui carte, Tom Fletcher e la fel de inventiv și amuzant cum îl știm. Într-un orașel, dispar părinții. Dispar toți oamenii mari.

Nici la televizor nu mai e program! Orașul e stăpânit de haos. Dar Lucy Dungston nu se lasă, e hotărâtă să dezlege misterul și să-i salveze pe părinți. Și nici măcar de monștrii de sub pat nu-i mai e frică! Numai așa, puțin...

Cartea (în curs de apariție la Editura Arthur) se numește *Scârții* și mai jos găsești un fragment din ea. Sigur vei vrea să afli mai multe, așa că stai cu ochii pe site-ul nostru, www.arthur.ro, ca să vezi când e gata :)

CAPITOLUL 1

Ziua în care a început totul

Să pornim de la ziua în care a început totul.

În ziua în care a început totul, Lucy Dungston se trezi.

Bun. Am pornit, dar nu-i prea interesant, nu? Hai să mai încercăm o dată.

În ziua în care a început totul, Lucy Dungston se trezi din cauza unui zgomot neobișnuit...

Ei, parcă-i ceva mai bine. Să vedem ce se întâmplă mai departe...

Era zgomotul deșteptătorului care suna în camera mamei.

Prolog

SEÂRȘITUL EREI DINOZAURILOR

Povestea aceasta, ca toate poveștile bune, începe cu *a fost odată ca niciodată*. Adică nu cu ceva vreme în urmă, ci cu foarte, *foarte, foarte* multă vreme în urmă. Cu catralioane de ani în urmă, mai precis. Cu mult înainte să se fi născut bunica și bunicul vostru. Înainte chiar să fi existat ființe omenești. Înainte să fi existat mașini și avioane, ba chiar înainte să fi existat internetul, exista ceva și mai și...

DINOZAURI!

Dinozaurii au fost cele mai impresionante animale care au pășit vreodată pe planeta noastră.

Erau o mulțime, de toate formele și de toate mărimile. Existau unii mici, nu mai mari decât câinii și pisicile, cu un fel de țepi ascuțiți pe spinare. Existau unii uluitor de mari, colosali, numiți Seismozauri, mai lungi decât cinci autobuze cu etaj, cu gâturile mai groase decât trei trunchiuri de copac și cu pielea tare cum e cauciucul de tractor. Știu că pare greu de crezut, dar este cât se poate de adevărat, pentru că suntem într-o carte și cărțile nu mint.

Aș vrea să vă povestesc despre doi dinozauri foarte speciali. Îi vom numi Mamozaurus și Tatlodocus (nu sunt numele lor adevărate, desigur – ar fi de-a dreptul caraghios).

Mamozaurus și Tatlodocus stătuseră toată ziua în arșița dogoritoare a soarelui preistoric și se întorceau acasă în cuibulețul lor îngrijit. Dar când au ajuns au găsit acolo ceva oribil și înfricoșător: o nemaipomenită grămadă de pietre, de oase și de pământ. Casa lor fusese călcată de niște dinozauri răi și prădători, iar acești dinozauri prădători, josnici și stricători o devastaseră și o întorseseră pe dos!

Dar lui Mamozaurus și lui Tatlodocus nu la harababură le stătea mintea în primul rând, pentru că lăsaseră în cuib cea mai prețioasă avuție a lor: douăsprezece ouă de dinozaur, care acum nu se vedeau nicăieri!

Așa cum vă puteți imagina, Mamozaurus și Tatlodocus erau distruși. Au rămas între ruinele cuibului lor, unde au plâns și s-au văitat îndelung, până când soarele a apus, iar luna și stelele au umplut cerul de deasupra junglei.

Printre copacii uriași bătea în noaptea aceea un vânticel și o rază de lună și-a croit drum spre ce mai rămăsese din cuib. Dintr-odată, Tatlodocus a zărit ceva. Ceva neted și lucios care reflecta raza de sub un morman de oase și țărână. A ridicat iute, dar cu mare grijă pietrele și molozul, și iată-l strălucind perfect nevătămat în lumina lunii!

Era ultimul **OU** care le mai rămăsese!

Era un mister cum de scăpase acest unic ou de furia prădătorilor flămânzi. Poate că tâlharii își umpluseră deja burțile lacome sau poate că oul se rostogolise și nu-l văzuseră, în furia cu care le spărgeau și le făceau una cu pământul pe celelalte. Indiferent care-o fi fost motivul, nu conta decât că lui Mamozaurus și lui Tatlodocus le mai rămăsese un ou. Micul dinozaur cuibărit în siguranță înăuntrul lui a devenit pentru ei cel mai important lucru din lume și nu aveau să îngăduie să i se mai întâmple vreodată ceva rău!

Dar ceva rău era totuși pe cale să se întâmple – ceva ce urma să schimbe lumea pentru totdeauna.

Ceva **important.**
Ceva **astronomic,**
intergalactic,
extraterestru
de important!

Lumina perlată a lunii care învăluia cuibul distrus al dinozaurilor a devenit dintr-odată galbenă. Pe urmă galbenul s-a transformat în portocaliu, apoi într-un roșu aprins, incandescent. Mamozaurus și Tatlodocus s-au uitat afară, nevenindu-le să creadă. Parcă luna însăși luase foc.

Chiar sub privirile lor, cerul întreg s-a transformat într-un fel de foc sălbatic de artificii în care zburau vâjâind pietre încinse și stele căzătoare – și nu erau stele căzătoare cum sunt cele știute de voi și de mine, care țâșnesc drăgălaș pe cer ca niște mici zgârieturi lăsate în spațiu de lumină. Cele despre care vă vorbesc cădeau cu viteză drept în jos, ca niște trăsnete incandescente, și explodau în mii de mingi de foc atunci când se izbeau de pământ.

În junglă s-au dezlănțuit panica și haosul. Copacii în flăcări au început să fie smulși din rădăcini de dinozaurii uriași, mari cât cincisprezece autobuze cu etaj, iar dinozaurii mai mărunți au ajuns să fie striviți și călcați în picioare. Cerul nopții era mai strălucitor decât în miezul zilei celei mai luminoase, iar luna părea mai fierbinte decât soarele prânzului – dar Mamozaurus și Tatlodocus nu aveau în minte decât un singur lucru: să-și protejeze oul!

Trebuiau să-și ducă oul într-un loc sigur.

Așa că au rupt-o la fugă. Fugeau cât puteau de repede cu picioarele lor de dinozauri, ținând strâns și cu disperare acel ultim ou prețios care le mai rămasese. S-au alăturat goanei miilor de dinozauri îngroziți care se fereau din fața pericolului, dar, indiferent cât de iute și cât de departe alergau, nu păreau să găsească scăpare. La urma urmei, cum să fugi de cer?

Mamozaurus și Tatlodocus au fost înghițiți de mulțime, trași într-o parte și împinși în alta de marea de dinozauri, numai că, oricât s-au străduit, pur și simplu n-au reușit să-și păstreze oul!

Le-a alunecat din strânsoare și a căzut.

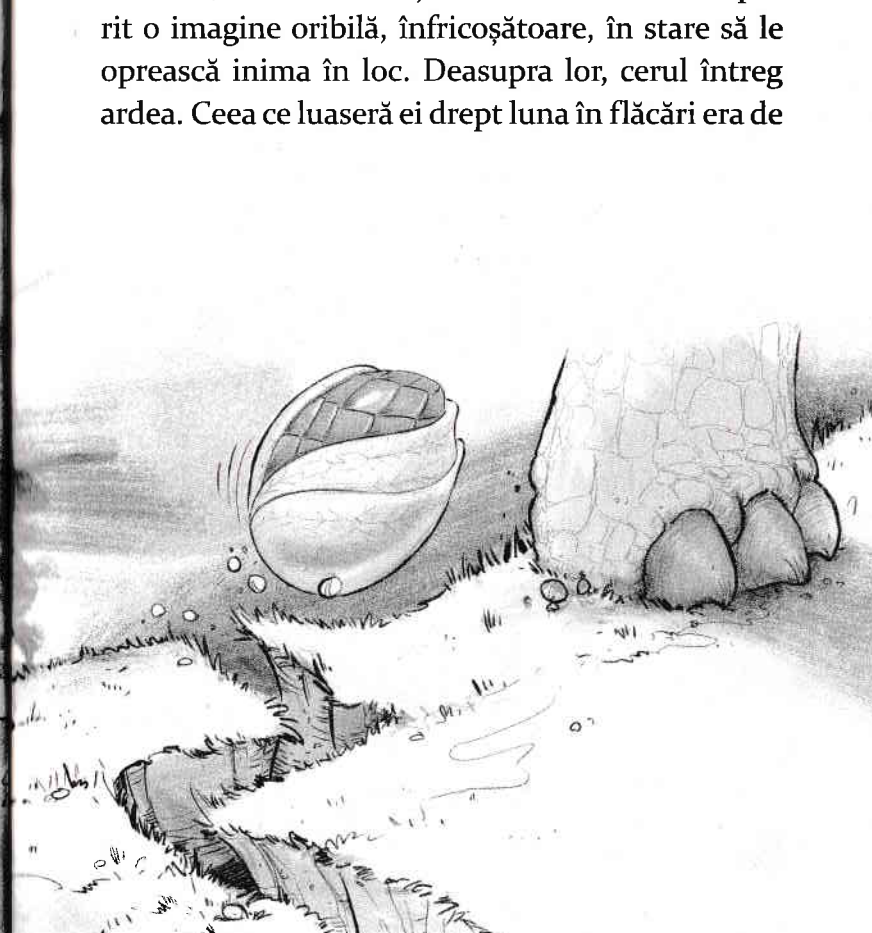
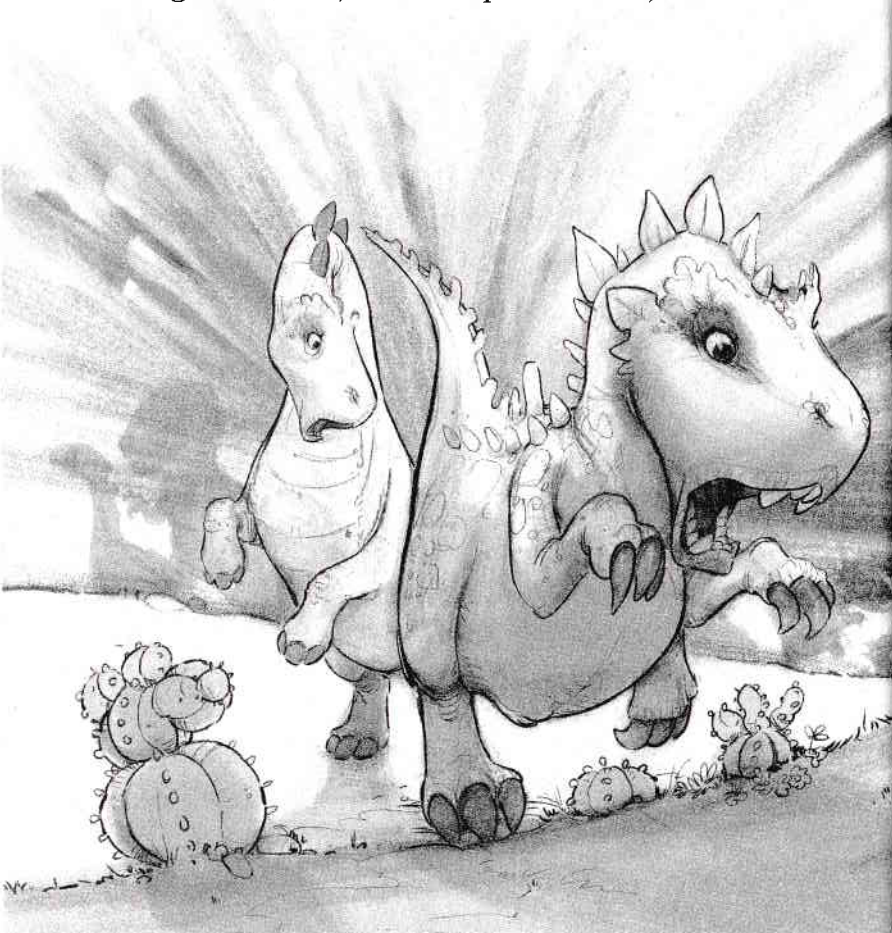
Vă gândiți, sunt sigur, că oul a fost făcut zob cât ai clipi, așa-i? Ei bine, genialilor atâteștiutori, de fapt nu s-a întâmplat deloc așa!

Oul a căzut pe un maldăr moale de frunze, apoi s-a rostogolit nevătămat printre sutele de picioare tropotitoare. A fost șutuit și expedit în toate direcțiile posibile – dar *tot* nu s-a spart! Mamozaurus și Tatlodocus au luat-o la fugă după oul care ba țopăia ca o minge printre picioarele uriașe ale unor diplodoci, ba se rostogolea pe sub pașii grei de stegozauri, reușind să scape la mustață de fiecare

dată. Oul s-a tot dat de-a dura și s-a tot rostogolit, de parcă ar fi știut foarte bine ce face, a căzut de pe lespezi de stâncă pe coroane de copaci și pe urmă a alunecat cât ai clipi pe coaste noroioase, în timp ce Mamozaurus și Tatlodocus îl urmăreau cu disperare.

Dacă s-ar fi uitat la cer în loc să încerce să-și di-
buie oul, Mamozaurus și Tatlodocus ar fi descoperit o imagine oribilă, înfricoșătoare, în stare să le oprească inima în loc. Deasupra lor, cerul întreg ardea. Ceea ce luaseră ei drept luna în flăcări era de

fapt un meteorit gigantic care se prăbușea cu viteză, gata să facă țandări orice planetă. Zburase din adâncurile cele mai adânci ale spațiului și acum era pe cale să se izbească de planeta Pământ și să șteargă dinozaurii de pe fața ei pentru totdeauna!

Dar chiar înainte ca acel meteorit să facă figura cu izbitul, norocosul ou s-a rostogolit până la marginea unei faleze înalte și zimțuite, aflate sus de tot deasupra oceanului furios. Mamozaurus și Tatlodocus n-au putut decât să stea și să se uite neajutorați cum ultimul lor ou prețios, cu micul lor pui de dinozaur înăuntru, s-a clătinat încet pe marginea falezei și a dispărut din vedere.

A dispărut pentru totdeauna.

Oul a căzut drept, trecând la numai câțiva milimetri pe lângă colții de stâncă ai falezei. Chiar că era un ou foarte norocos! A făcut liniștit bâldâbâc în oceanul de dedesubt, ca o pietricică într-un lac, și s-a scufundat cât ai clipi în bezna lui, părăsind haosul incandescent al lumii de deasupra valurilor. S-a oprit în cele din urmă pe un loc moale și adăpostit de pe fundul oceanului, în timp ce meteoritul pe care îl lăsase în urmă s-a prăbușit necruțător și s-a izbit de pământ, distrugând toți dinozaurii care trăiau pe planetă.

Mai puțin unul: pe cel din ou!

În vreme ce oul zăcea liniștit pe fundul oceanului, lumea a ars în continuare – și apoi a înghețat bocnă, într-o epocă de gheață care avea să dureze mii și mii de ani.

Iar oul a rămas acolo, acoperit de gheață, împietrit în timp, așteptând să fie descoperit...

